

POSTANOWIENIE

3 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Władysław Pawlak

na posiedzeniu niejawnym 3 października 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej w W.
przeciwko R. O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R. O.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 28 czerwca 2023 r., I ACa 862/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego R. O. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt I ACa 862/22 Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, Nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Skarżący zarzucił naruszenie: 1) prawa materialnego, tj. art. 30 ust. 1 pkt 19 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim w zw. pkt 29 umowy pożyczki, na skutek błędnego przyjęcia, że przewidziane w pkt 29 umowy jej rozwiązanie w drodze wypowiedzenia nie wymaga podania i określenia konkretnych podstaw faktycznych wypowiedzenia, mających stanowić naruszenie warunków zawarcia umowy lub stanowiących podstawę niewypłacalności; 2) prawa procesowego, tj. art. 231 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. przez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego w postaci książki nadawczej i przyjęcia, że w wyniku domniemania faktycznego opartego na prawidłowym nadaniu przesyłki poleconej do pozwanego nastąpiło doręczenie wypowiedzenia umowy, co umożliwiło zapoznanie się z jego treścią i uznanie, że wypowiedzenie zostało doręczone 25 kwietnia 2019 r., co spowodowało wymagalność roszczenia i tym samym rozpoczęcie biegu odsetek.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta nie została jednak spełniona.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej nie może ograniczać się do ich ogólnikowego powołania czy przytoczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52). Sąd Najwyższy nie ma obowiązku zastępowania skarżącego i poszukiwania argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 118). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jej element samodzielny - wyodrębniony w oddzielnej jednostce normatywnej i nie może być utożsamiany z innymi wymogami formalnymi skargi kasacyjnej, w tym jej podstawami i ich uzasadnieniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, nie publ, z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16, nie publ., z dnia 8 stycznia 2019 r., IV CSK 243/18, nie publ.).

W ocenie pozwanego w sprawie występują istotne zagadnienia prawne „w zakresie skuteczności i treści wypowiedzenia umów kredytowych oraz skuteczności doręczenia za pośrednictwem poczty przesyłką poleconą w sytuacji naruszenia zasad należytej staranności w wyborze środka doręczenia i rezygnacji z doręczenia za potwierdzeniem odbioru bez istotnych powodów”.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz.11, z dnia 11 stycznia 2002, III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21

czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Skarżący (także w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania) nie sformułował istotnych zagadnień w wyżej opisany sposób, a ponadto ogólnikowo określone problemy prawne nie mają odniesienia do podstaw kasacyjnych. W zarzucie kasacyjnym naruszenia prawa procesowego pozwany kontestuje dokonaną przez Sąd *meriti* ocenę materiału dowodowego odnośnie do ustaleń w kwestii doręczenia wypowiedzenia umowy kredytowej, ale tego rodzaju zarzuty są niedopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.). Ubocznie tylko należy zauważyć, że problematyka skuteczności doręczeń na gruncie przepisów prawa pocztowego i rozkładu ciężaru dowodu w tej materii była już przedmiotem oceny Sądu Najwyższego i wyjaśnienia, że potwierdzenie nadania przesyłki rejestrowanej (tak jak w tej sprawie k. 50 i n.) ma moc dokumentu urzędowego (art. 17 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe) ze skutkami w zakresie rozkładu ciężaru dowodu, wynikającymi z art. 252 k.p.c. (zob. wyrok z 21 listopada 2023 r., II CSK 2017/22).

Sąd Najwyższy, oceniając treść wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, w kontekście pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, nie dopatrył się też oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c. Bowiem przewidziana w tym przepisie przesłanka w postaci oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. Chodzi o kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75, z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, nie publ.).

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[SOP]

[ms]